

İÇİNDEKİLER

Çabuk!	3
Yavaş!	5
Peki öyleyse, zaman nedir?	6
Zaman bizi değiştirir	8
Zaman: İnsanların şefi	9
Şefle dalga geçilmez!	12
1 saat kısa mıdır, uzun mu?	14
Zamanı nasıl değerlendireceğimize kim karar verir?	17
Aynı şey yetişkinler için de geçerli mi?	18
Doldurulacak zaman, boş zaman	19
Sıklık önemlidir	21
Ajanda	24
Boş zaman yetişkinleri genellikle korkutur	26
Yaşamın tadını çıkarmak	28
Vakit nakittir!	30
Zamana özen göstermek... ..	32
Geçmişini sevmek... ..	35
Hayaller için hazırlık yapmak	36

Çabuk!

“Çabuk git yıkan!”, “Çabuk paltonu giy!”, “Gel çabuk!”, “Çabuk ödevlerini yap!”, “Çabuk git yat!”, “Çabucak alışveriş yapacağım!”, “Hemen yemeği hazırlıyorum!”, “Çabuk git ellerini yıka!”, “Çabuk git çantayı al!”, “Çabuk yemeğini bitir!”, “Çabuk telefona cevap ver!”

Hiçbir zaman şöyle dendiğini duymayız: “Git yavaş yavaş yıkan!”, “Yavaş yavaş paltonu giy!”, “Yavaş yavaş gel!”, “Yavaş yavaş ödevlerini yap!”,

“Yavaş yavaş yatmaya git!”, “Yavaş yavaş alışveriş yapacağım!”, “Yavaş yavaş yemeği hazırlıyorum!”, “Yavaş yavaş ellerini yıka!”, “Yavaş yavaş git çantayı al!”, “Yavaş yavaş yemeğini bitir!” ya da “Yavaş yavaş telefona cevap ver!”

Eğer böyle densesydi, bir iş yaparken acele etmemek gerektiğini düşünürdük.

Yavaş!

Üstelik kimi zaman, bir şeyi daha iyi yapabilmek için yavaş davranmamız istenir: “Daha yavaş yaz, yoksa bir sürü karalama yapacaksın!”, “Daha yavaş gitseydin, daha az hata yapardın!”

İşin içinden çıkmak hiç kolay değil!

Öyleyse ne yapmalı? Zaman çok mu, zaman yok mu? Çabucak büyümeli miyiz, yoksa bir süre daha bebek kalmak istiyorsak, işi ağırdan alabilir miyiz? Pastamızı bir çırpıda mideye mi indirme- liyiz, yoksa tadını çıkarmak için yavaş yavaş mı yemeliyiz? Ödevlerimizi hemencecik bitirmeli miyiz, yoksa başlamadan önce biraz oyun oynayabilir miyiz?

Acele etmezsek, zaman kaybedeceğimizi söylerler. Bir yandan da, hiçbir şeyi aceleye getirmek önemlidir derler. İşin içinden çıkmak her zaman o kadar kolay değildir.

Üstelik, genellikle başkaları bizim fikrimizi sormadan karar verir. Ve ödüller, neredeyse her zaman *hızlı gidenler* içindir!

Peki öyleyse, zaman nedir?

Zamanı kimse göremez, duyamaz, kimse onun kokusunu alamaz, ona kimse dokunamaz.

Gördüğümüz şey, değişen mevsimlerdir. Büyüyen çiçekler, yaprakları dökülen ağaçlar, her yeri örten kar.

Hissettiğimiz şeyler, daha fazla ısıtan bir gü-

neş ya da bizi dondurmaya gelen bir soğuktur.

İşittiğimiz şeyler, akşamları yeniden ötmeye başlayan ağustosböcekleri ve cırcırböcekleridir.

Adamın biri, 20 yıl boyunca uyuyor. Uyandığında, çevresindeki insanların değiştiğini görüyor. Kumral olan karısının saçları ağarmış ve gözlerinin çevresi kırışmış; bisiklet süren oğlu artık araba kullanıyor; biberondan süt içen kızı şimdi kadehten şarap içiyor; çocukları doğduğunda bahçeye diktiği ağaçlar dev gibi olmuş; köşedeki kafe kapanmış ve yerine bir cep telefonu mağazası açılmış...

Bu adam, çevresindeki insanlar ve şeyler değiştiği için, zamanın geçtiğini fark ediyor. Eğer, uyandığında karısını, çocuklarını, bahçeyi, sokağı görmeseydi; uykuya yattığı günden bu yana o kadar zaman geçtiğini asla anlayamazdı.

Dünyamız sürekli değişir. Zaman değişimdir, dönüşümdür.

Zaman bizi değiştirir

Her Şey zamanla değişir ve başka bir Őeye dđnüşür; o kadar ki, bu değişim bazen insanı korkutur. Zaman bizi korkutabilir.

“Büyümekten biraz korkuyorum,” dediğimizde; “Boyumun 1.60 ya da 1.75 metre olmasından korkuyorum!” anlamında söylemeyiz bunu. Anlatmak istediğimiz Şey şudur: “Anne babamın beni daha az sevmesinden, beni artık okşayıp öpmemesinden korkuyorum.”

Ya da, neye benzeyeceğimizi bilmediğimiz için endişeleniriz; az çok aynı kalıp kalmayacağımızı merak ederiz.

Dedemize bakmamız yeterlidir: Onun bir zamanlar meme emen küçük bir bebek olduğuna inanmak mümkün mü? Olacak iş değil; řu bastonlu, kel kafalı, pipolu dede, fotoğraftaki bebekle aynı insan mı yani?

Hem evet. Hem hayır. Zaman onu başka birine dđnüşürdü. Zaman, onun bedenini elbette değiştirdi, ama kişiliğini de farklılaştırdı. Biraz aynı kaldı, biraz da değişti.

Demek ki, zaman korkutur; çünkü herkes, zamanın kendinden neler götüreceğini merak eder.

Zaman: İnsanların Şefi

“İki dakika sonra sofraya oturuyoruz!”

Yani, yelkovan saat kadranında iki tur attığında masaya geçmemiz gerekiyor. Demek ki, yemeğe oturacağımız zamana karar veren, saatin içindeki akrep ve yelkovan.

Emirleri veren zamandır.

“Karnınız acıktığında masaya gelin!” de denebilirdi. Öyle olsaydı,

